

Samling af Afgørelser

Sag C-212/15

**ENEFI Energiahatékonysági Nyrt
mod
Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP)**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Mureș)

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – insolvensbehandling – forordning (EF) nr. 1346/2000 – artikel 4 – virkninger på fordringer, som ikke har været genstand for insolvensbehandlingen, i henhold til en medlemsstats lovgivning – fortabelse – fordringens karakter af skattefordring – ingen betydning – artikel 15 – begrebet »verserende retssager« – tvangsfuldbyrdsprocedurer – ikke omfattet«

Sammendrag – Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. november 2016

1. *Retligt samarbejde i civile sager – insolvensbehandling – forordning nr. 1346/2000 – lovgivning, der finder anvendelse – begreb – lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, der har virkninger på fordringer, som ikke har været genstand for insolvensbehandlingen – omfattet – fordringens karakter af skattefordring – ingen betydning*

(Rådets forordning nr. 1346/2000, art. 4)

2. *Retligt samarbejde i civile sager – insolvensbehandling – forordning nr. 1346/2000 – processuelle bestemmelser – frist for anmeldelse af fordringer – anvendelse af national ret – betingelser – overholdelse af ækvivalens- og effektivitetsprincippet*

(Rådets forordning nr. 1346/2000)

3. *Retligt samarbejde i civile sager – insolvensbehandling – forordning nr. 1346/2000 – insolvensbehandlingens virkninger for verserende retssager – begrebet »verserende retssager« – tvangsfuldbyrdsprocedurer – ikke omfattet*

[Rådets forordning nr. 1346/2000, art. 4, stk. 2, litra f), og art. 15]

1. Artikel 4 i forordning nr. 1346/2000 om insolvensbehandling skal fortolkes således, at lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt – som over for en kreditor, som ikke har deltaget i den pågældende insolvensbehandling, fastsætter bestemmelser om fortabelse af rettigheden til at gøre sin fordring gældende eller udsættelse af tvangsfuldbyrdsen angående denne fordring i en anden medlemsstat – henhører under bestemmelsens anvendelsesområde.

Det fremgår således af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, at det er konkurslovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt (»lex fori concursus«), der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger, medmindre andet er fastsat i forordningen. Selv om det er korrekt i denne forbindelse, at artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1346/2000 som indeholder en

opregning af, hvad der henhører under *lex fori concursus*, ikke specifikt nævner kreditorer, som ikke har deltaget i insolvensbehandlingen og følgelig virkningerne af denne procedure eller afslutningen heraf på disse kreditors rettigheder, kan der imidlertid ikke være tvivl om, at disse virkninger ligeledes skal vurderes på grundlag af denne *lex fori concursus*. En fortolkning hvorefter *lex fori concursus* bestemmer virkningerne af insolvensbehandlings afslutning, navnlig ved tvangsakkord, og hvilke rettigheder kreditorerne har efter insolvensbehandlings afslutning, men ikke disse virkninger på rettighederne for de kreditorer, der ikke har deltaget i denne insolvensbehandling, ville således kunne bringe den pågældende insolvensbehandlings effektivitet i alvorlig fare.

Da fortabelse af fordringer, der ikke er anmeldt under insolvensbehandlingen, i princippet er tilladt, giver forordning nr. 1346/2000 så meget desto mere også mulighed for en *lex fori concursus*-regel, der alene udsætter fuldbyrdelsesproceduren vedrørende disse fordringer. Det er ikke relevant, hvorvidt den fordring, som gøres gældende ved tvangsfuldbyrdelse i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt, er en skattefordring. Bestemmelserne i forordning nr. 1346/2000 giver ikke fordringer fra skattemyndighederne i andre medlemsstater end den, hvori insolvensbehandling er indledt, en særstilling i den retning, at de skal kunne gøres til genstand for en tvangsfuldbyrdelsesprocedure selv efter iværksættelsen af en insolvensbehandling.

(jf. præmis 17, 20, 22, 29, 36, 40 og 41 samt domskonkl. 1 og 2)

2. Da der ikke i forordning nr. 1346/2000 om insolvensbehandling er foretaget en harmonisering af fristerne for anmeldelse af fordringer i insolvenssager henhørende under forordningens anvendelsesområde, tilkommer det i medfør af princippet om procesautonomi hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte sådanne bestemmelser, dog på den betingelse, at disse ikke må være mindre gunstige end dem, som regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt den nationale ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af de rettigheder, der er tillagt forbrugerne ved EU-retten (effektivitetsprincippet).

(jf. præmis 30)

3. Tvangsfuldbyrdelsesprocedurer henhører ikke under anvendelsesområdet for artikel 15 i forordning nr. 1346/2000 om insolvensbehandling. Denne bestemmelse skal således sammenholdes med samme forordnings artikel 4, stk. 2, litra f), som sondrer mellem verserende retssager og andre individualforfølgingsforanstaltninger. Virkningerne af insolvensbehandlingen på individualforfølgingsforanstaltninger bortset fra verserende retssager er således under alle omstændigheder alene reguleret ved *lex fori concursus*. Procedurer til tvangsfuldbyrdelse af en fordring henhører under denne sidstnævnte kategori.

(jf. præmis 32 og 35)